

Rozjímanie na sobotu po 2. velkonočnej nedeli

Rozjímanie na sobotu po 2.
velkonočnej nedeli.

Navrhované témy: služba
druhým v rodiacej sa Cirkvi; byť
vdáčajnými a milosrdnými
dušami; Pán je vždy s nami na
lodi.

„V TÝCH DŇOCH, keď počet učeníkov
rástol, helenisti začali šomrať na
Hebrejov, že pri každodennom
obsluhovaní zanedbávajú ich
vdovy“ (Sk 6, 1). Už od prvých krokov
kresťanstva musela Cirkev čeliť
situáciám napätia, ktoré vznikali, ako

napríklad tá, ktorú opisuje tento úryvok. Cirkev, hoci sa spolieha na neustálu pomoc Ducha Svätého, tvoria ľudia ako my, ktorí, poháňaní tými najlepšimi úmyslami, majú obmedzenia vyplývajúce z ľudského stavu a rany hriechu.

Peter a ostatní apoštoli mali za úlohu rozlíšiť vzniknutý problém a navrhnúť riešenie. Tentoraz to bolo vymenovanie „siedmich osvedčených mužov, plných Ducha a múdrosti“ (Sk 6, 3), ktorí by sa bezprostrednejšie venovali tejto službe lásky. Je zaujímavé všimnúť si, že Cirkev od samého začiatku upriamila svoju pozornosť na tých najnúdznejších; a ako si apoštoli pri poverení niektorých kresťanov materiálnou organizáciou tejto charitatívnej činnosti cenili predovšetkým to, aby to boli ľudia poslušní Duchu Svätému, obdarení múdrosťou. Vnútorňý život, osobné cnosti, láska k zjavenej pravde a činnosť v

prospech druhých sa považovali za úzko spojené s vykonávaním poslania Cirkvi.

Každý kresťan bol vtedy povolaný, tak ako sme povolaní aj teraz, pozerať sa na Ježiša Krista, žiť jeho život a podporovať posväcujúce pôsobenie Tešiteľa. Z toho vyplýva darovanie seba samého druhým, ktoré sa bude prejavovať rôznymi spôsobmi. V podstate pre každého, ako napísal svätý Josemaría, „túto cestu je možné zhrnúť do jediného slova: milovať. Milovať — to znamená mať veľké srdce, spolucítiť so starosťami tých, ktorí nás obklopujú, vedieť odpúšťať a pochopiť: obetovať sa spolu s Kristom za všetky duše. Ak budeme milovať Kristovým srdcom, naučíme sa slúžiť“[1].

„BOŽIE SLOVO sa šírilo a počet učeníkov v Jeruzaleme veľmi rástol“ (Sk 6, 7). Responzóriový žalm dnešnej Omše je ozvenou radosti prvých kresťanov v Jeruzaleme: „Chváľte Pána na citare, spievajte mu žalmy na desaťstrunovej harfe. Pánovo slovo je správne a on verne koná všetky svoje skutky. Miluje právo a spravodlivosť, zem je plná jeho milosrdenstva“ (Ž 33, 2.4-5). Je to pieseň chvály Pánovi, ktorý stvoril svet a udržiava ho v bytí; ktorý sa z neba pozerá na Adamove deti a pozná každý kút ich srdca; ktorý neprestajne hľadá na ľudstvo s nehou, blízkosťou a spásou.

Cirkev nás pozýva, aby sme rozjímali nad týmto žalmom, a chce v nás prebudiť vďačného a milosrdného ducha na obraz Boha Otca. Tento postoj vzniká, keď spoznávame pomoc Neba, a prehľbuje sa, keď chápeme, že Pán nám vštepil vieru a lásku, aby okolo nás šírili svoju

dobrotivosť, využívajúc premenlivosti nášho života. Môžeme sa stať ženami a mužmi, ktorí sa na svet čoraz viac pozerajú Božími očami, a preto oceňujú dobro, spásu a ušľachtilosť aj v iných.

„Katechizmus píše: Každá udalosť a každá potreba sa môže stať obetou vďaky. Modlitba vďaky sa vždy začína tu: v uznaní, že nás predchádza milosť. Boli sme myslení skôr, ako sme sa naučili myslieť; boli sme milovaní skôr, ako sme sa naučili milovať; boli sme žiadaní skôr, ako v našom srdci vznikla túžba. Ak sa takto pozeráme na život, potom sa *ďakujem* stane hybnou silou našich dní“[2].

„Zvykni si povznášať svoje srdce k Bohu v úkonoch vďaky veľa krát za deň,“ odporúčal svätý Josemaría.

„Pretože ti dáva to i ono. Pretože tebou opovrhli. Pretože nemáš to, čo potrebuješ, alebo pretože to máš. Pretože urobil svoju Matku, ktorá je

aj tvojou Matkou, takou krásnou. Pretože stvoril slnko a mesiac a tamto zviera a onú rastlinu. Pretože tomuto človeku dal výrečnosť, a ty si taký ťažkopádny. Ďakuj mu za všetko, pretože všetko je dobré“[3].

SVÄTÝ JÁN nám stručne a výstižne hovorí, čo sa stalo po prvom rozmnožení chlebov a rýb. Večer toho dňa sa učeníci vydali na cestu cez jazero do Kafarnauma. Ježiš nešiel s nimi, ale zostal na vrchu a modlil sa. “Dul silný vietor a more bolo rozbúrené. Veslovali tak dvadsaťpäť až tridsať stadií, keď videli Ježiša kráčať po mori a blížiť sa k lodi, a zľakli sa. Ale on im povedal: *To som ja, nebojte sa!*” (Jn 6, 18-20).

Učeníci pravdepodobne museli stráviť niekoľko hodín v člne, veslujúc proti vetru a prílivu, takmer

päť kilometrov, ktoré ich delili od Kafarnauma. Mnohí videli v tomto člne, ktorý vŕzgal pod každým nárazom vln, obraz Cirkvi, čeliacej rizikám a ťažkostiam na mori dejín. To isté môže platiť aj pre náš vlastný život: často nám nechýbajú ťažkosti, námaha a útrapy. A podobne ako apoštoli, aj my sa môžeme ukázať ako ľudia slabej viery, ktorých premáha strach, neistota alebo obavy.

„To som ja, nebojte sa“. Pán je vždy s nami, hľadá na nás a sprevádza nás. Preto „nemáme iný dôvod ako ďakovať. Nesmieme sa o nič strachovať, nesmieme sa ničoho obávať, nesmieme stratiť pokoj kvôli ničomu na svete“[4]. Niekedy budeme potrebovať čas, aby sme rástli v onej dôvere v Pána, ktorá naplňa náš život vďačnosťou. Niekedy potrebujeme interpretovať naše osobné dejiny vo svetle Božej bezpodmienečnej lásky k nám. Ježiš

sa ukázal pri chôdzi po vode, aby posilnil ešte slabú vieru svojich učeníkov. Tento čas modlitby môžeme zakončiť prosbou, aby posilnil našu dôveru v neho – posilnil našu vieru –, aby sme dokázali rozpoznať jeho prítomnosť v našich osobných dejinách a vo všetkých okolnostiach našej existencie.

---

[1] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 158.

[2] František, *Audiencia*, 30-XII-2020.

[3] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 268.

[4] Svätý Josemaría, *En diálogo con el Señor*, “Consumados en la unidad”, 2c.

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/rozmjanie-na-sobotu-
po-2-velkonocnej-nedeli/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/rozmjanie-na-sobotu-po-2-velkonocnej-nedeli/) (12.04.2026)